Burlar la censura

Per PepMaria el dv., 14/07/2017 - 09:00

Un vespre, a la ràdio, un músic català que toca en un grup de blues explicava els orígens i el sentit profund d'aquest gènere musical. "Blues" en anglès vol dir tristesa i melangia: "I feel blue" vol dir "Estic trist". I quan els afroamericans es posaven a tocar blues, els sortia de dins la melangia, però alhora brollava la gratitud per estar junts i vius. El músic català va acabar la introducció a la peça que anaven a tocar dient: "En aquests moments, els components del nostre grup no sabem com ens sentim; però tocant ens n'adonarem". Després de la interpretació vaig pensar que la vida genera alegries i tristeses, però que no sempre puc manifestar-les davant dels altres, ni tan sols davant de mi mateix/a. Davant dels altres: els altres tenen expectatives sobre mi, i jo hi he de respondre d'alguna manera, la qual cosa és de vegades incompatible amb la plena transparència dels meus sentiments. Davant de mi mateix/a: tinc una imatge ideal de mi mateix/a, i quan la meva conducta decep aquesta imatge, tendeixo a censurar els sentiments de frustració que se'm susciten.
Per això pot no resultar senzill "saber com ens sentim". Els sentiments estan amagats, però condicionen inconscientment les meves accions. I ens en protegim amb una censura que de vegades és forta. Tanmateix, si no els fem emergir, no els podem acceptar ni treballar. Per tant, ens cal experimentar personalment formes per burlar la censura.
Formes de burlar la censura? meditar per escoltar directament el propi cor; tenir una conversa amb una persona o una comunitat de confiança; deixar ressonar dins meu allò que una altra persona m'ha explicat sincerament; immergir-se en la natura; escoltar música, visitar una exposició, anar al teatre o al cinema... Però quan la censura és molt forta, l'intent de fer aflorar directament els sentiments pot ser estèril. Aleshores cal realitzar activitats a través de les quals els sentiments emergeixen: "No sabem com ens sentim, però tocant ens n'adonarem". A part de tocar música, altres formes consisteixen a ballar, pintar, cuinar, escriure poemes, escoltar una òpera sencera, fer fotografies... L'art en tant que expressió juga, doncs, un paper fonamental.
Què ens passarà si aconseguim burlar la censura? Serà perillós arribar a saber com ens sentim? No ho sabem. I no ho sabrem fins que no ens hi posem, com els músics de blues. Tanmateix, si les formes inclouen la companyia d'amics, la bellesa i una actitud de tendresa (no inquisitiva) cap a un/a mateix/a, aleshores probablement no serà perillós sinó balsàmic. Fins els sentiments de culpabilitat derivats de les pitjors accions personals poden rebre perdó i consol. Els afroamericans que tocaven blues són testimonis que del fons de la pròpia desgràcia pot emergir la reconciliació i la gratitud.
.....
Our love is nothin' but the blues
Baby how blue can you get.
El nostre amor només és tristesa.
Nena, fins on pots arribar a estar trista?
B.B. King *How blue can you get?*

Lascia ch'io pianga mia cruda sorte e che sospiri la libertà.
Deixa'm plorar la crua sort i sospirar per la llibertat.
G.F. Händel *Rinaldo*

"N'estic cert: ni la mort ni la vida, ni els àngels ni les potències, ni el present ni el futur, ni els poders, ni el món de dalt ni el de sota, ni res de l'univers creat no ens podrà separar de l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist, Senyor nostre". *Carta de Pau als romans* 8, 38-39.
.....
· Quines situacions són font de censura dels meus sentiments? Quines finestres hi ha - o es poden obrir – en aquest àmbits per a burlar la censura?

· De quines formes de burlar la censura disposo quan aquesta censura és forta?